

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia Măca publicitate 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Carboviceanu
 G. Rădulescu-Motru
 G. Coșbuc
 J. Otescu
 P. Dulfu

G. Adamescu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Coșt. C. Pop.-Țașcă
 Gr. Teodossiu.

N. I. Basilescu, Sentimentul național. — *G. Coșbuc*, Îscăliturile autorilor. — Mișcarea poporațiunii țării în 1899. — *P. G.*, Biserica la țară. — *Gh. Adamescu*, Să dăm ajutor statului — Povestitorul, Înfrângerea lui Carol Robert. — *D. Petruța*, Crescerea pomilor roditori. — *Mog-Negu*, Renul — Scrisori către redacție — *Virgil Broscărescu*, Patrie. — *Cititorul*, Dintr'o carte veche. — O bătă a strugurilor. — Industria fructelor uscate — *Dr. Bela*, Somnambulii. — Bibliografie. — *Radu*, Pentru ce bem apă?. — Din «Monitorul oficial» — Cronica săptămânii. — Loteria casei naționale din Sibiu. — Informațiuni — Mulțumiri — *Ilustrațiuni*: Din frumusețile țării: Virtul Omului din jud. Prahova. — Înfrângerea lui Carol Robert. — Ren.

Deslușiri pentru D-ni! abonați.

Acesta e al III-lea număr din anul al IV-lea. Atât acest număr, cât și No. 1 și 2, conform hotărîrii luate de comitet, nu le-am trimis de cît abonaților cari aũ fost achitați pe anul al III-lea, celor ce aũ cerut a se înscrie pe anul al IV-lea și la câți-vã din cei neachitați, cari aũ rugat cu insistență a nu li se suspendã trimiterea, fãgãduind cã vor achitã cãt mai grabnic.

Rugãm dar pe abonații noștri cari sînt achitați pe anul al III-lea și aũ fost suprimați fãrã cererea lor, sã ne comunice cãnd aũ achitat abonamentul ca în cas de eróre sã putem îndreptã, iar de aũ încredințat altor persoane costul, iarãși sã ne comunice, arãtãndu-ne *precis*, numele, funcția și domiciliul acelor persoane.

Mai rugãm pe toți d-ni! abonați cari și-aũ schimbat sau își vor schimbã domiciliile sã ne comunice noua lor adresã, arãtãnd neapãrat unde aũ primit revista în trecut.

Abonații ce ne trimit bani, sã scrie pe dosul cotorului mandatului deslușit pe ce timp trimete abonamentul; iar dacã cere abonamentul din nou, sã scrie deslușit numele și comuna pe cotor. Cei ce trimit și pentru alți abonați, sã puie deslușit pe cotorul mandatului numele și comuna în care locuiesc fie-care abonat.

În cas cãnd unui abonat nu i se aduce revista cel mult a treia zi dupã Duminicã, sã reclame oficiului poștal prin care primesc și de nu e satisfãcut sã ne reclame nouã. Același lucru sã-l facã și cãnd li se aduce revista neregulat.

Numerile ce n'ar fi fost primite la apariție și nu ne vor fi reclamate cel mult în 15 zile de la data lor, sub nici un cuvînt nu se vor mai trimite.

Tirajul revistei fiind redus numai la numãrul abonaților și rezervãndu-ne numai un numãr fõrte restrãns de colecții, rugãm cu insistență pe d-ni! abonați a ține socotelã de avîsul nostru, în interesul d-niilor lor.

Abonații neachitați încã și cari ar dori sã continue abonamentul în anul al IV-lea, sã se grãbescã a achitã cel mult pînã la 30 Octombrie pentru a li se putã da No. 1, 2 și 3 din anul al IV-lea.

Administrația.

Sentimentul național.

Revista «Albina» este menită să fie un adevărat interpret între sufletul Românului de la oraș și sufletul Românului de la sate. Ea trebuie dar să întreție viū focul sentimentelor și gândurilor cari interesază de o potrivă viața tuturor Românilor. Dar care dintre sentimentele, ce ard cu o flacără curată în inimile tuturor celor cari vorbesc dulcea limbă românească, trebuie să fie mai bine îngrijit, mai bine și mai cu dragoste interpretat de cât sentimentul național?

Sentimentul național? Pentru unii aceste două cuvinte împărechiate dau un sentiment vag de aspirațiune spre viață, spre viața sa proprie și a familiei sale, spre viața tuturor celor care-i sînt iubiți; pentru alții sensul acestor două cuvinte înseamnă amor exclusiv de neam, dar și ura neîmpăcată împotriva tuturor elementelor cari nu sînt de o viță cu el, înseamnă ceia-ce se chiamă în limbajul modern șovinism.

Din ceste două înțelesuri, cel d'întăiu este prea mărginit, cel din urmă prea exclusiv, prea exagerat.

Intre sarcinile pe cari trebuie să și le ia «Albina,» cea mai nobilă să fie sădirea sentimentului național în inimile în care ca în pămînturile sălbatice n'a fost încă această sămînță aruncată; să fie curățirea, plivirea, îngrijirea caldă și iubitore pentru acele suflete, în care acest vlăstar crește mai mult la voia întâmplării, înăbușit une-orî de burueni streine, alte-orî firos și galben din cauza lipsei de îngrijire. Înțelesul clar al aspirațiilor naționale este conștiința limpede despre menirea unui neam în viitor, și nimic nu dă mai mult avânt sufletului, mai multă răbdare inimii, chiar când sufletul este oprit în cale de puternice obstacole, chiar când inima este încercată de grele suferințe, ca strălucirea luminosă a unui liman frumos și sigur, vădut în depărtare prin zările limpezi.

Națiunea noastră nu trebuie iubită orbesce, cum iubesc unii părinți pe copiii lor, pe nenorociții copii răsfățați, pe care-i pierde tocma această iubire orbă și nebună. Iubirea noastră, mai ales a elementului menit să facă educațiunea popoului — și Albina în deosebi la învățători se adresază —

iubirea noastră să fie ca iubirea cultivatorului prevădător, care mai nainte de toate smulge din câmpul lui toate buruienile rele. Așa să facă educatorii neamului, învățătorii, institutorii și profesorii, să smulgă mai întâiu buruienile din țarinile tinere cari lor le sint încredințate și numai ast-tel învățăturile lor vor da råde dulci și frumoșe întocmai ca viile cele lucrate. Iar dacă vor lăsa inimile ca viile cele părăsite, pot fi în ele vițele de strugure cele mai alese, fructul va eși firav, rar în bóbe și trențuit din firul înalt pînă la brâu.

Să știți voi, cei chemați a educa poporul român și toți Românii să o știe că neamul nostru nu va trăi și nu va merita să trăiască de cât dacă va aduce cu el în viață acele virtuți ale inimii, în care stă adevăratul progres al omenirii. Să învățați dar voi, părinți spirituali, pe copiii voștri sufletesci, să-și iubescă patria, să învățați voi profesori pe elevii voștri să-și iubescă neamul; dar cuvîntul iubire de patrie, să faceți pe copii să înțelegă că sinonim este cu cuvîntul cinste, cu cuvîntul datorie, cu cuvîntul curaj, cu cuvîntul supunere și disciplină; să înțelegă și să simță adinc în inima lor tinerii neamului nostru, că nu există patriotism fără virtute și că totă rațiunea existenței neamului nostru stă în calitățile de inimă și de spirit pe care le are rasa noastră. Căci dacă nu ne vom ține de cuvîntul dat, dacă vom fi lipsiți de lealitate, dacă vom fi fricoși, dacă vom înșelă și dacă vom fură pe semenii noștri, dacă nu ne vom face datoria, dacă vom fi ómeni de desordine, corupți în moravuri rele, la ce am mai propagă noi iubirea de un ast-fel de neam?

Să fie dar iubirea noastră de neam, ca inelul credinței, să fie semnul vizibil al tuturor virtuților. Să fie virtutea noastră ca o puternică corabie, în care să plutescă iubirea noastră de neam.

Noi, învățătorilor poporului român ne adresăm, lor, cari prin cultura lor spirituală țin ca un sghiab cu un capăt de oraș, iar cu inima și cu traiul lor cu celă-l-alt capăt de locuitorii satelor, lor ne adresăm, care prin virtuțile sufletesci, trebuie să stea d'asupra tuturor, căci prin sghiabul lor curge apa cea limpede a generațiilor ce le sint încredințate spre creștere. Să cultive cu sîrguință inimile și sufletele Românilor, să cultive virtuțile și ast-fel vor sădi iubirea de neam asigurând Românilor un viitor strălucit în mijlocul popóre-

lor civilisate. Căci civilizațiunea nu stă numai în învățarea canónelor științei, ci în calitățile de inimă ale unei rase; iar știința, podoba inimii, va crește mai din plin într'un pământ ast fel curățat, ast-fel pregătit.

N. I. Basilescu.

Iscăliturile autorilor.

ând scrie un Domnitor către alt Domnitor, în chip oficial, sau către supușii săi, el își spune numele tot-d'a-una de la început și de obicei are o frază anumită, neschimbătoare. Regele nostru introduce decretul și legile — căci sînt privite ca nisce scrisori către unul, sau către toți supușii săi — cu fraza acesta: *«Noi Carol I, prin grația lui Dumnezeu și voința națională Rege al României, (urăm) la toți (cei) de față și (cei) viitori sănătate,»* și apoi urmărește textul. Tot așa fac și autoritățile cari vorbesc în numele Domnitorului său ale obștei.

Particularii însă, când scriu fie particularilor fie autorităților, își pun tot-d'a-una numele la slârșitul scrisorii, de ori-ce natură ar fi scrisoarea. Obiceiul e general la toate popoarele moderne ale Europei. Dar e obiceiu nou. Grecii și Romanii își spuneau numele de la început, în scrisoarea, cam așa: «Atilius scrie lui Cajus, dorindu-i multă sănătate și încunoscindu-l că...» și urma textul, sau «Atilius dorește ca această scrisoară pe care o trimete lui Cajus, să l găsească în pace și în sănătate...» Și e cu mult mai firesc așa, cu mult mai poetic, să începi cu ceea-ce e mai scump omului, de cât cum facem noi care începem cu scuse că supărăm pe acel cui îi scriem ori cu alte banalități căutate. Și astăzi oamenii mai de rînd au o frază tipică în scrisorile lor, cam așa: «Dragă mamă, eu sînt sănătos și doresc ca scrisoarea mea să te afle și pe d ta sănătoasă.»

Scrierile, literare ori științifice, au avut și au tot aceeași sortă, ca și scrisorile -- fiind-că ele sînt, la urma urmei, scrisori către public. Noi, astăzi ne punem numele ori la începutul scrierii, ori la slârșit. La început, ni-l punem ori înainte ori după titlul scrierii: «Vasile Alexandri. Dan căpitan de plaiu» sau «Dan căpitan de plaiu de Vasile Alexandri.» Acest obicei e cel mai vechiu și mai practic. Mai ales scriitorii greci și romanii aveau obiceiul să arate de la început cine sînt și ce subiect tratăză. Așa diceau: «Aristotele din Stagira. Despre cer,» și apoi urma scrierea.

La Iudei eră tot același obicei, dar pe când Romanul și Gre-

cul își arată numele și titlul cărții, ori a scrierii, deosebit și din capul locului, fără a face vr'o legătură logică între numele său și textul scrierii, Iudeii își amestecă numele în text. Așa, ei începeau scrierea:

«Fost-au după mărtașa lui Moisi, șerbul lui Iehova, că a vorbit Iehova către *Iosua*, fiul lui Nun, șerbul lui Moisi, zicând: . . . » și apoi urmă scrierea.

Toți prorocii își încep scrierile lor așa.

«Vedenia lui *Isaia* fiul lui *Amos* pe care-a vădută-o despre Iuda și despre Ierusalim în zilele lui *Uzia*. . . »

«Cuvintele lui *Ieremia*, fiul lui *Hilchia*, unul dintre preoții cari erau în *Anatot* în pământul lui *Veniamin*, către care veni cuvântul lui Iehova în zilele lui *Iosie* fiul lui *Amon* regele lui Iuda, în anul al trei-spre-șecilea al domniei lui. . . »

După cum se vede din începutul scrierii lui *Ieremia*, scriitorii *Judaicii* arătau și timpul când au scris.

«S'au întâmplat în anul al trei-șecilea în luna a patra, la cincă a lunăi, în ceasul ce eram între robiți, aprăpe de riul *Chebar*, că s'au deschis cerul și am vădută vedeniile de la *Dumneșeu*. Și veni cuvântul lui Iehova către *Ezechiel* profetul, fiul lui *Buzi*. . . »

Așa își începe *Ezechiel* cartea sa arătând anul, luna, ziua și chiar ceasul când a început să scrie.

Aceste începuturi nu se pot deslipi de text, fiind că ele sînt versuri ale textului, și sînt însemnate cu verset 1, 2, 3. etc. Rar se întâmplă că începutul — în care autorul își spune numele — să fie un singur vers, care s'ar pute deslipi de text. Acest lucru l-a făcut pretutindenți *David* în psalmi, *Solomon* în scrierile sale, și rar câte un profet (d. e. *Ohadia*).

Dintre evangeliștii *Matei*, *Marcu* și *Ión* au urmat obiceiul *Grecilor*: și-au spus numele și lucrarea, și-apoi au continuat textul, absolut fără nici o legătură cu numele autorului. *Luca* urmăze obiceiul *Iudeilor*, pôte aici o fi cauza că el scrie evanghelia în chip de epistole către *Teofil*.

Pavel însă urmăze obiceiul *greco-roman*: Își spune numele și cine e, și urmăze scrisoarea. El are uneori o frasă stereotipă cu care începe: «*Pavel*, șerbul lui *Dumneșeu*, chemat a fi apostolul lui *Isus Cristos* prin voia lui *Dumneșeu* și prin. . . » după acest și prin urmăze un nume de bărbat vrednic creștin ca: și prin fratele *Sosten*, prin fratele *Timotei* etc. Dar tot-d'a-una scrie la sfârșitul epistolei prin cine s'a trimis epistola, și mai iscăsece odată.

Cu totul alt-fel e obiceiul *popoarelor asiatică*: a *Chinezilor*, *Perșilor*, *Arabilor*, a *Turcilor*. Scriitorii acestor popore nu-și spun la început numele, ci la sfârșit, dar ca și *Iudeii* tot-d'a-una în text. De multe ori e foarte ridicol felul acesta de a arăta pe autor. Ca exemplu, un scriitor *persan* ar încheia ast-fel *Cântecul ginteii latine*:

Ea va răspunde sus și tare:
O Dămne 'n lume cât am stat!

In ochii Ei plinî de-admirare
Pe tine te-am reprezentat —
Căci ast-fel vë vestesce vouă
Alexandri, care-a cântat.

Sau : Deșteptă te Române :

Murim mai bine 'n luptă cu glorie deplină
De cât să fim sclavi iarăși pe vechiu-ne pământ,
Și eu sînt, Murășanu, acel care vë cânt.

La popórele din Europa, astăzi, numele scriitorului se arată orî la începutul scrierii (vorbim numai de scrierile de prin reviste și diare) orî la sfârșit, fără să albă vr'o legătură cu textul.

Punerea numelui în capul orî în códa scrierii are și o poveste. Anume în Anglia, ducii și lordii când scriau prin reviste cereau să li se pună numele în fruntea articolului ca să se deosebescă de alți muritori de rînd, cari trebuia să-și sub-scrie numele la sfârșitul articolului. Acesta a fost începutul. O vanitate a boierilor. Ast fel după locul numelui, la sfârșit orî la începutul articolului, se putea distinge de la început care scriitor eră de familie nobilă și care eră burghez. Dar fiind-că mai tóte articolele bune erau iscălite la sfârșit, iar cele próste la început—căci nobilii nu prea se distingeau în ce privesce talentul — lumea a început să-și bată joc de acéstă deosebire de iscălire, și așa s'au amestecat lucrurile.

De alt fel punerea numelui la sfârșitul scrierii mai are și altă poveste care va fi večnic nouă. Se întâmplă multe caraghioslîcuri cu numele autorului, când frasa din urmă se póte legă óre cum-vă de numele iscălit, mai ales când vin în ajutor și greșile de tipar în ce privesce interpuncția.

Imî aduc aminte de când eram student, că profesorul nostru de românesce ne cerea să citim și numele autorului, când citeam vr'o poesie — ca să ne deprindă a fi băgători de sémă la autori, căci, de obicei, lumea citește o nuvelă, o poesie și nici nu gîndesce să scie cine-a scris-o. Sînt ómenî, cari citesc anî de arîndul scrierii de-ale unui autor iscălit, și când le pomenesc numele autorului, ei îli spun spre mai marea ta mirare, că în viața lor n'au auđit de el !

Și așa citind cu profesorul nostru poesiî, ne-au rămas proverbiale câte-vă nume de autori, d. e. «Pe calea mîntuirii duceă pe Israil Grigore Alexandrescu.» Așa se termină poesia *Trecutul*, La mînăstirea Dealului; și frasa ne-a rămas de pomină fiind-că, avënd să învățăm poesia pe din afară, nici unul n'am știut-o la lecție afară de un coleg evreu, căruia însuși profesorul i a adresat ca laudă acest vers.

Poesia *Ruinele Tîrgoviștei* se termină: «Iar la vederea vóstră se simte 'nspăimîntat Vasile Cărlovă.» De numele lui Alexandri legasem ultimul vers din Garda Saraiului: «Pe palida lui frunte depune-o sărutare Vasile-Alexandri.» Dar sciú două exemple mai cu haz, pe care le-am citit.

Gr. Alexandrescu publicase fabula Cotoiul Călugărit. Din greșală, culegătorul tipograf, în loc de punct a pus două puncte la sfârșitul tabulei. Eliade Rădulescu citește fabula și întreabă odată pe Alexandrescu cu care eră certat, pe atunci «Iscălesc fabula asta?» — «De ce? O iscălesc, se înțelege.» — «Și mai ales versurile din urmă?» — «Da, da. Le iscălesc!» — «Și ești cu amândouă mâinile» răspunse Eliade, arătându-și tipăritura.

Versurile erau :

Cotoiul Călugărit
Este omul ipocrit:

Gr. Alexandrescu.

Iar Eliade tocmai ipocrisia i-o impută lui Alexandrescu.

Mai ridicol e cazul lui George Asachi. El publicase fabula sa «Asinul și furiș», și s'a potrivit că după ultimul vers nu se pusesese punct. Un prieten al lui Asachi, într'o adunare de cunoscuți, face gluma și citește cu glas tare fabula lui Asache, legând ultimul vers de numele iscălit sub el. Sfârșitul poeziei e :

Dar pe când dinșii se certă
Nesciind cum să-l împartă
Vine al treilea tâlhar
Și le fură pe măgar

George Asachi.

Foiletonele gazetelor sînt mai ales, un vecinic izvor de caraghioslicuri. Fôrte des vești câte un foileton slîrșindu-se: «Atunci contele se ridică grav și zise: Va urma.»

G. Coșbuc.

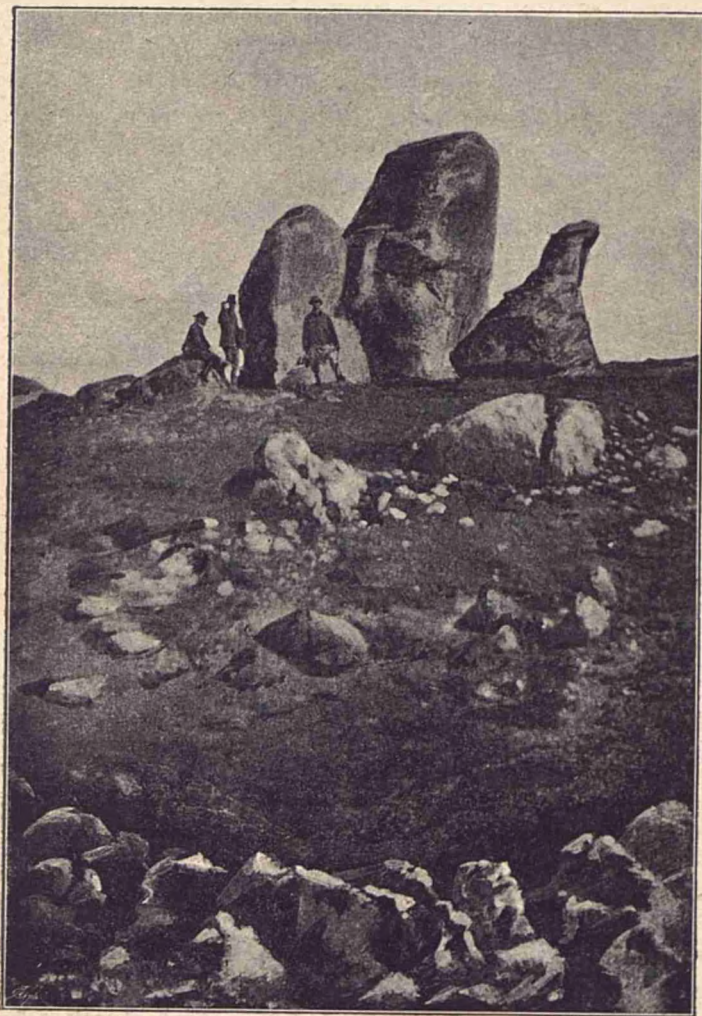
Mișcarea poparațiunii țării în 1899.

Totalul căsătoriilor în țara întregă a fost de 50.003 din cari 42.944 în comunele rurale. Nascerile au atins cifra de 250.318 suflete, din cari 128.559 băieți și 121.759 fete; comunele rurale figurează în aceste cifre cu 210.887 suflete, din cari 108.285 băieți și 102.602 fete.

Morții în țara întregă au fost 164.900, din cari 86.509 bărbați și 78.391 femei. Comunele rurale figurează în aceste cifre cu 133.979 morți, din cari 69.473 bărbați și 64.506 femei.

Dacă comparăm numărul născuților cu al morților, excedentul de născuți în țara întregă a fost de 85.418 suflete, în cari comunele rurale figurează cu 76.908.

DIN FRUMUSEȚILE ȚĂRII

Vîrfurile Omului din jud. Prahova.

BISERICA LA ȚARĂ

Biserica a fost pentru sătenii noștri, îndelungată vreme singurul izvor de lumină și viață. De la biserică învățau ei cum să se însuflețescă în vremuri grele pentru apărarea legii și a moșiei. Nimic mai de seamă nu făceau fără să nu poarte pecetea aprobării bisericii. Când vre-o nevoie apăsă pe capul săténului singurul lui duhovnic și povățuitor nu eră de cât preotul. Când țaranca la rîndul ei aveă și ea vre-un necaz, cum de pildă: bolă în casă, neînțelegere cu bărbatul, vre-o greutate în ale căsnicieii, alergă de îndată la maica preotésa spre a o sfătui spre cele de cuviință.

Preotul eră adevăratul păstor în mijlocul turmeii sale credincioase și ascultătoare. De aceea pînă în ziua de astăzi, când săténul sau săténca se adresază preotului îi dic *părinte*, iar preotesei îi dic *maică preotésă*. Preotul și preotésa erau părinții satului!

Săténul nostru ținea la biserică și la fețele bisericicesci ca și la sufletul său. El eră gata să facă ori și ce jertfă pentru podoba Casei Domnului și pentru întreținerea slujitorilor ei. Pătrunsese adînc în sângele și sufletul lui cuvintele Mântuitorului lumii, «Că cel-ce vă primesce pe voi, pe mine mă primesce...; iar cei-ce vă nesocotesc pe voi, pe mine mă nesocotesc.» Cu un cuvînt, pătrunsese adînc în sângele și sufletul săténului nostru, că tot darul desăvîrșit de sus este pogorât prin biserică și prin servitori ei.

De aci se explică faptul că nu eră sat pe pămîntul țării romănesci ca să nu aibă două sau mai multe biserici cu un numeros personal; de aci se explică, de ce bisericile erau pline de credincioși Dumineca și în alte zile de sîrbătoare; de aci se explică pentru ce voia bisericii eră îndeplinită cu cea mai mare sfințenie!

Și, Dómnice, ce bine eră așa! Țărani noștri erau

plină de inimă, plină de viață, cu toate nevoile ce apăsău asupra capului lui. Erau de o bunătate de suflet și de o cinste în purtarea lor, cum numai în poveste ni-e dat să auzim și să citim!

Cum stăm astăzi, iubiți cititori?...

P. G...

Să dăm ajutor statului.

Una din bólele de cari pătinesce țara noastră, este și acesta că ne-am deprins să așteptăm totul de la stat. Pentru mulți, statul este ceva în afară de noi, este o persoană bogată și puternică, menită să ne dea ce ne trebuie și pentru care noi nu sîntem datori să facem nimic.

Spiritualul scriitor Caragiale a luat în rîs această credință într'o piesă «Conu Leonida.» Aci vedem pe acest bătrîn doritor de a schimbă felul de guvern din țara noastră în republică și când îl întrebă nevastă-sa ce folos are să iasă din acesta, răspunde, între altele: «N'o să mai plătescă nimeni bir și toți cetățenii vor primi o lefă bună de la budget.» Biata nevastă se gîndesce, se rîngîndesce și-l întrebă din nou cu óre-care frică: «Dar dacă nu mai plătesce nimeni bir, de unde aș să se plătescă lefile?» — «Iaca vorbă! răspunde Leonida. *Statul* ce trebă are? Asta e grija *statului*: să plătescă lefile la vreme!...»

Ceea-ce spunem aci în glumă se aude de multe ori ca lucru serios, ba putem fi siguri că mulți dintre noi, chiar din cei ce aș învățat la școlă, gîndesc că așa merge trebă.

La orî-ce nevoie, la stat alergăm. Vrem școlă? Să ne-o facă statul. Vrem șosea? Statul. Vrem spital? Statul. Avem copii cari n'aș cu ce să învețe la școlă? Statul să ne dea burse. Avem vre-un băiat care n'a învățat carte și n'are ce face? Statul să-i dea slujbă.

Am vădut mulți ómenii cari sînt fôrte bucuroși când pot să înșele statul. Li se pare că aș câștigat ceva de la un dușman. Nu se pôte mai mare

greșală. Statul e o persoană închipuită care înfățișază interesele tuturor locuitorilor dintr'o țară. Cine înșală statul, pe el se înșală, lui își face rău. Să luăm o pildă pe înțelesul tuturor. Să ne închipuim că toți cari plătesc contribuție pentru case ar face așa ca să plătescă mai puțin de cât se cuvine; că cei cari plătesc taxa pentru diferite fabricațiuni ar înșelă pe cei cari controlează din partea statului; că tot asemenea ar face proprietarii de moși și atâtea alte soiuri de oameni cari dau bani statului. . . Ce s'ar întâmpla? Statul ar sărăci și toți cei cari l-au înșelat mai nainte s'ar vedé păcăliți : n'ar mai avé pază a averii lor, n'ar mai avé școle, n'ar mai avé luminate ulițele, n'ar mai avé drumuri de fier, etc. . .

De aceia cu toții să iubim statul, să-i dăm cu sfințenie ce ne cere el, căci la urmă tot pentru folosul nostru dăm. Mai mult încă. . . să-l ajutăm și noi ca particulari cu toate puterile noastre.

In ce chip să facem aceasta? Avem să cercetăm în alt număr.

Gh. Adamescu.

Din cartea trecutului.

Nu ești frumoasă, o! țara mea, nu ești bogată? N'ai copii mulți la număr cari te iubesc? N'ai cartea de vitejie a trecutului?..

Cântarea României.

INFRÂNGEREA LUÎ CAROL ROBERT

Plăcut este să deschidă cartea trecutului, să citești acolo din viața moșilor și strămoșilor; să vezi cum au hălăduit în vremile acelea, cum s'au răsboit cu dușmanii. . . Este în firea noastră așa: trăim par'că și noi ce-va din viața lor, suferim cu suferințele lor, ne bucurăm cu bucuria lor.

Să citim astă-dî din cele vechi de tot ale neamului, de acum aprópe 600 de ani.

Pe vremea aceea principatul Țării-Românești eră la început: d'abiă de cîți-va ani se întemeiase și căută să capete puteri spre a-și asigura viața. Se vede însă că scris eră ca de atunci încă să începă greutățile și nevoile.

Spun cronicile vechi că pe la 1330 domnea un Basarab numit Alexandru. In Ungaria stă pe tron Napolitanul Carol

Robert. Pe vremea aceea principii noștri aveau legătură de supunere față cu regeii ungurești. Se vede că Basarabul nostru a cam cercat să scape de aceste îndatoriri. Acesta a stîrnit furia regelui unguresc. Și iată-l pe Carol Robert intrând pe la Orșova în țara românească și înaintînd pînă la Olt. Domnitorul, nesimțindu-se în stare să se împotrivască cu oștea, a încheiat pace; dar acest lucru n'a plăcut norodului, care s'a hotărît să-și răsbune.

Infrîngerea lui Carol Robert.

Se scia că acum regele Ungur va trece cu oștea prin strîmtorile munților. Aci se hotărîră Români să-l aștepte. Cînd oștea lui trecu — ȋice un istoric — Români aruncă peste ea arbori tăeți și stînci rostogolite și fac apoi un gróznic măcel în oștea dușmană. O sumă de nobili pieriră; ba chiar regele eră aprópe să fie ucis.

Așa erău vremile de atunci: crude, dar vitejesci.

Poetul Grigore Alexandrescu povestesc ast-fel întîmplarea lui Carol Robert:

Cu trufie riga Ungur către țară'naintéză:
Sînt plini munții de oștire, sună zalele de fier;
Pintenii lucesc; la lună sábiile scînteiază;
Basarab închee pacea cum vrășmașii lui o cer.

Dar Români nu vor pacea, nu vor trista umilință
Ce asuprá-le aduce un necinstitor tractat;
Ura lor e ne'mpăcată; în a lor crudă dorință
Cuprînd munții, închid drumul Ungurului spáimîntat.

Ast-fel e atunci omorul, cînd ostașul incetază
 Obosit, și riga singur cu puțină scăpă fugînd;
 Strălucitele-i veștimente le aruncă el de grăză,
 Plînge, și în a sa țară se întorce blestemând.

Nici-odată astă lună ce înotă în tîrie
 Ca fanal purtat de valuri pe a mărilor câmpie
 Mai mult număr de cadavre de atunci n'a luminat.
 Nici-odată mindrul vultur ce'n văzduh se cumpănesce,
 Acel domn al atmosferei ce un véc întreg trăesce,
 De o pradă așa bogată încă nu s'a'ndestulat.

Se găsesce și-acum pe ripe bucăți de armuri sdrobite;
 Am vedut înșine pîteni de rugină putredii
 Și pe al războiului munte monstruoșele morminte,
 Unde șefii ungurimii zac cu toții grămădiți.

Așa a fost; așa citim în cartea trecutului. Paginile ei
 sînt adesea înroșite de sânge, figurile ce ne trezesc istoria
 sînt une-orî provocătoare de spaimă; dar lumea întregă eră
 așa: dreptul pumnului, dreptul celui mai tare eră sfînt...

Dar ađi ore nu sînt destule exemple de cruđime? Nu
 vedem sub ochii noștrii cum vitéza nație a Burilor e isbită
 de colosul Engliterii, și cu tóte că a făcut minuni de eroism,
 nimeni nu le-a venit în ajutor.?

Au făcut și ei 'ce au putut; așa și părinții noștri au făcut
 cum au știut ca să-și apere țara.

Povestitorul.

Sigora Alexandrescu

Crescerea pomilor roditori.

Frumos și folositor lucru este de a avé cine-va lângă
 casa sa, o livadă cu pomi roditori; căci pomii, pe lângă
 că dau în fie-care an fructe plăcute și folositoare, apoi
 aduc podóba grădinei, prin faptul că înfrumusețază
 locul, unde ei sunt plantați. — În adevăr, folóșele po-
 milor sunt destul de mari, prin aceia că fructele lor se con-
 sumă în stare próspetă sau uscate, orî în fine se fac din
 unele și diferite produse precum: din mere și pere se póte
 face o bēutură plăcută numită *cidru*; asemenea se face și
 oțet; din vișine, cireșe și altele se prepară diferite dulcețuri;
 din prune, se póte face *magiunul* sau *povidla* și *țuică*. —
 Dar din nefericire, mulți nedându-și sémă de aceste mari
 folóșe, nu se interesază de cultura pomilor roditori, nici cel
 puțin pe acele locuri, unde alte produse nu se fac. De
 multe orî, chiar interesul ne impune a plantă unele locuri
 cu pomi, spre exemplu: avēnd un dél fórte inclinat sau nisce

locuri rîpóse, nepotrivite pentru alte culturi, acolo trebuie să plantăm pomi roditori, căci numai prin ei ne vom folosi de acele locuri.

De aceea este bine, a nu neglija cultura pomilor, ci din contra a căuta pe toate căile mijlócele cele mai economice pentru înmulțirea lor, căci este o ocupațiune plăcută și folositóre tot odată după cum am arătat mai sus. Acei cari ar vroí să cultive pomi roditori și nu au însă mijlóce de a și-i procurá din altă localitate, sau din cauza unor împrejurări le vine peste mână de a-i aduce din depártare, atunci cu puțină osteneală și cu puține îngrijiri și-i pot crește ei singuri din semințe, sau prin alte moduri după cum vom vedé mai departe. Acești din urmă pomi, crescuți pe loc, de multe ori reușesc mai bine de cît cei aduși din altă localitate; căci s'a dovedit, că pomii aduși din altă parte, din cauza condițiunilor climatice și a împrejurárilor în cari au crescut, devin mai puțin viguroși.

O să cercetăm în No. viitor chipurile cum se înmulțesc pomii roditori.

D Petroáia.

Din poveștile lui Moș-Neagu

RENUL

— Ce frumoasă ți este astăzi, moșule! . .

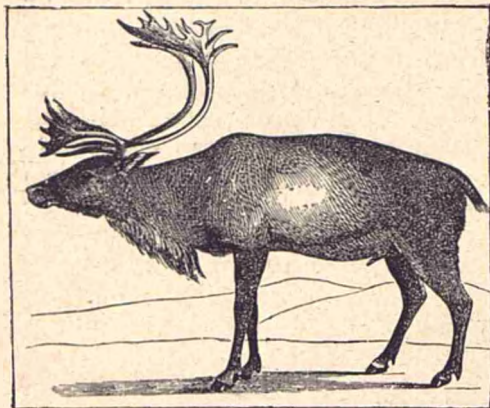
— Da, feții mei, e frumoasă și călduroasă; nu-ți vine să cređi că e o ți de Octombre. E adevérat că avem în țara noastră o toamnă foarte frumoasă. Vedeți voi ce plină de variații este natura! Câte feluri de climate se întâlnesc pe fața pămîntului! Ce-or fi făcënd, cum or fi ducënd-o locuitorii din ținuturile frigurose! Nu-ți vine să cređi că pot trăi ómeni prin acele locuri unde zăpada stă aprópe tot anul pe pămînt și unde întunericul domnesce mai multe luni.

Cu toate acestea Dumnezeu a îngrijit de toți copiii lui. Pe acolo nu pot viețui animalele de pe la noi. Ei n'au boi, n'au cai, n'au oi, n'au capre; dar li s'a dat în schimb un animal care prețuesce cît toate celea de cari ne slujim noi. Ați auzit voi de ren?

Renul e animalul ținuturilor înghețate, e tovarășul, e hrănitorul locuitorilor de pe acolo. Ia privi-

ți-î chipul! Sămănă cu un cerb; dar are córnela mari și rămurose. Părul i-e lung, cóna scurtă și copitele late. E plăcut la privire, are ochi blândi și e foarte prietenos.

Știți ce face renul? Trage la căruță cu puterea bouului, fuge cu iuțela calului, femeia lui dă lapte mai bun ca al vacii, din părul lui se fac blăni, din pielea se fac haine, carnea lui e excelentă.

Ren.

E un adevărat dar al lui Dumnezeu.

Și, ca să dea toate aceste înlesniri omului, se hrănesce cu te miri ce. Vara mănâncă

frunze de pe copaci; iar iarna găsește sub zăpadă un muschiuleț care-i ajunge. Va să zică nu dă pe om de nici o casnă ca să-l hrănescă.

Iacă de ce, dragii moșului, trebuie omul în tot minutul să se gândească la Dumnezeu și să-i îndeplinescă poruncile lui, căci mari și felurite sînt bunătațile ce trimite asupra neamului omenesc.

Moș-Negu.

Scrisori către Redacție.

Domnule Gârboviceanu,

Revista «Albina» — al cărei redactor sînteți — care coprinde atâtea serii de articole pentru moralisarea și cultura poporului, netăgăduit e o revistă de prima necesitate. Cel care nu se va fi deșteptat la băzîitul melodic și plin de învățături folositoare, apoi acela pe lingă că va dormi pe vecie, apoi nu pôte fi un adevărat Român. Dascălul rural și urban a îmbrățișat o, el o consideră ca un ce sfînt și nu va cruța nimic pentru a face ca ea să mîergă falnic înainte!

Eu, de aici de la pôlele Bujoreșului, apreciînd însemnătatea «Albinei», vî felicit pe toți d-nii redactori.

Însă nu voi uita nici odată pe cel ce a dat viață «Albinei» când și-a făcut apariția. E nume scump, e cunoscut, e apreciat și iubit de totă suflarea dascălăscă din țară.

Pășînd cu fală în al IV-lea an, rog Cerul să vî dea mulți ani și să vî îmbărbăteze și mai mult la lucru, pentru a duce departe, departe, această măreță operă!

Cu totă stîma, I. D. Băcescu.

Roșiuta, Mehedinți.

P A R T I E

— Bate toba! bate toba! strigară copiii din mijlocul uliței, unde se jucau în țărână și începură să alerge nebunatici la auzul sunetului de toba.

— Auđi, bate toba în sat, mamă Iónă, ąise Flórea de unde sta la vorbă cu mama Ioana și cu Fira, sub un dafin umbros.

— Ce-o mai fi și asta Flóreo? întrebă mama Ióna.

— Ce e, nu e bine, mamă Ioană, că de la un timp încóce nu veđi că nu mai merg treburile calea lor? Când un subprefect, când un căpitan, când un om de-ai stăpânirii trec mereu prin sat cu biruri noi, cu rînduirii de tot felul..... Mamă Ioană, iacă o să veđi că n'a fost numai vorbă din lume, ce-am auđit eú alaltă-eri.

— Și ce-ai auđit, Flóreo?

— Am auđit, mamă Iónă, că are să fie răsboiú și că au de gând să i ia pe toți pe-ai noștri, căți sînt la oștire.

— Tací Flóreo, să nu vorbești într'un cés rěú.

— Dómne, mamă Iónă, vorbesc și eú ce-am auđit. Ba mai de ună-ąi vizitiul boerului mi-a spus că a veđut cu ochii lui armată muscáléscă, când au fost la oraș. Se spuneă că Muscalii au de gând să trecă Dunărea pentru ca să se bată cu Turcii, că vor să ia și pe ai noștri cu ei, că de nu se vor duce ai noștri la Turci, vor veni Turcii la noi și că în curînd va fi răsboiú, că nu-í glumă —... Dar n'auđi mamă Ioană, cum bate toba par'că-ar veni mai spre noi.

Nu trecú mult și veđură venind pe uliță pe șeful de garnizónă cu un sergent și cu un toboșar.

— Bună ąiua, ąise șeful de garnizónă, venind spre ele.

— Bună ąiua, rěspunseră femeile sculându-se.

— Aci e Vlad?

— Nu e aci, rěspunse mama Ioana. S'a dus de-ąđi dimi-něță cu vitele la câmp.

— Și când vine?

— De séră.

— Atunci să faci bunătate să-í dai ordinul ąsta și să-í spuí să vie mâine la companie. Domnu sergent a venit într'adins să le dea de scire, dar pentru că nu e aci, atunci nu face nimic, numai mâine să nu lipséscă.

— Bine, maică, o să-í spuí — dar de ce i-o fi chemând?

— De! sciú și eú, mama Ioană. Aud și eú prin a lume că are să fie răsboiú. Și luându-și ąiua bună, plecară câte trei pe uliță înainte pe la case de soldați.

Femeile îngrijate tăcuseră. Flórea mai vorbăréță vorbi cea d'întăiú.

— Ai să veđi, mamă Iónă, că tot o să fie ce spuneam eu, o să se facă răsboi; nu de gēba îi chiamă pe ei la companie cu ordin într'adins.

— O fi, maică, ăise mama Ióna. Se vede că nu mai vrea Dumnezeu cu noi și oftă din adânc biata femeie.

Dar cum să nu ofteze când avea pe Vlad soldat?

El eră singurul ei ajutor, căci mama Ióna eră văduvă. Vlad eră copilul unui vecin, rămas orfan de părinți încă de mic. Tot cam pe atunci rămăsese văduvă și mama Ióna și fiind-că nu avea copil de cât o fetiță, pe Fira, l-a crescut aci la ea. Nu i-a fost bunătatea ne răsplătită. Vlad eră bun și harnic. El îngrijiă de casă, de grădină, munciă pământul, așa că, nici el nu se simțise orfan pe lume, nici mama Ióna nu simțise nevoile de femeie rămasă văduvă cu fată de crescut și fără ajutor. Il iubiă mama Ióna — ca pe copilul ei; iar el ținea cu casa mamei Iónei, ca cu a lui.

— Bună séra, Firo, ăise Vlad, venind pe pōrtă cu vitele de la câmp.

— Bună séra, Vlade, răspunse Fira, dar fața-i eră îngrijată.

— De ce ești tristă, Firo? Ce veste?

— Rea, Vlade.

— Rea! Ce iar mai cântă vre-o găină ca cocoșii ca alaltă-eri? Ori s'a înecat vre-o rață, ori Fira a cusut rîuri pe dos și acum trebuie să-i descósă?

— Vlade, Vlade, nu rîde că nu-i de ris.

— Dar atunci ce e, Firo?

— E că mâine trebuie să te duci la companie, uite chiar ordinul.

— Auđi dumneata năpaste! Ce numai atât? Apoi de când bat eu cărările către companie, de un an de când sînt militar — atâta lucru, Firo — e flóre la ureche.

— Flóre la ureche! ăici tu, dar alta nu scii. Tu nu scii că vă chiamă ca să vă ducă la răsboi.

— La răsboi?

— Da, la răsboi...!

... — Ei! și atunci... ce-ar fi dacă ar fi la răsboi?

— Dar veđi... Spune lumea că la răsboi e rău pentru câți se duc... Dómne! Vlade, tu par'că nu scii că răsboi e vorbă rea, ăise ea și fața-i eră îngrijată.

Vlad stătu pe gânduri.

— Dar lasă, Firo, că de e să mă duc la răsboi, apoi n'am de ce mă plînge. La teorie ne spune că «datoria soldatului este să mērgă la răsboi»; apoi nu de gēba sînt eu soldat. Mâine așa dar trebuie să plec? Ia să ved și eu ordinul.

— Lasă că nu e nimic, ăise el după ce citi. Ne chiamă ca să ne dea în primire muniția de serviciu. Fii pe pace, Firo, că și asta nu-i de cât vorbă din lumea ce n'are alt nimic de făcut.

A doua zi Vlad încălecă de dimineță și plecă la companie. Se întorse după trecutul serii. Mama Ióna și Fira-l așteptau de mult cu masa.

Bună séra, mamă Iónă, bună séra Firo.

— Bine-ai venit, răspuseră ele. Urmă o tăcere.

— Ce veste, Vlade? Intrebă mama Ióna.

— Veste... bună, mamă Iónă.

— Și de ce v'au chemat ađi la companie?

— Pentru ca să ne pregătim de ducă.

— Atunci, va să dică, tot n'a fost numai vorbă ce s'a auđit, că au de gând să vë ia.

— Ba a fost chiar adevërat.

După acea Vlad le spuse cum, adunându-i la companie, i-au pus pe toți la rînd și căpitanul a venit și le-a spus că fiind țara în primejdie, Domnitorul a dat ordin ca tótă armata să mérgă să o apere. «Acésta este datoria noastră» a đis atunci căpitanul. De ađi în trei đile aveau să se adune din nou la companie și gata pentru drum. Restul đilei l-au petrecut regulând fie-care muniția lui de serviciu.

— Ne-a dat în urmă drumul să mergem la casele noastre și să venim peste trei đile.

Vlad eră gânditor.

— Fă ți inimă bună, Vlade, îi đise mama Ióna, că bun e Dumnezeu. Póte s'or astâmpëră lucrurile, póte nu vë veți duce — póte n'o mai fi rësboiú.

După masă, Vlad ca în tot-d'a-una încălecă și plecă cu vitele la cîmp. După ce ajunse la pășiune, descălecă, dete drumul boilor și priponi caii.

În alte nopți după ce rînduia vitele la păscut, flueră o dată, de douë ori, pînă ce-î rëspondeă vre-un prieten venit tot ca el pe cîmp cu vitele. Se adunau așa mai mulți flăcăi și în jurul unui foc făcut din coceni uscați și adunați după cîmp, staú o parte din nópte de vorbă, de glume, de povești... Dar în séra asta Vlad nu eră în voia lui, se simția obosit — caută loc să se culce, găsi o clae de fin cosit, îndesî finul în partea unde voia să-și pue capul, se 'nvëli în epângëua lui négră, se culcă și încercă — să dormă.

Nóptea eră blândă, liniștită! Nici un vuet, nici o șoptă. Singur Vlad eră deștept, singur eră neliniștit.

Și în acea nópte se oglindeă viața lui tótă, o viață pacinică și neturburată.

Negreșit că nu trăia fără grijă! Muncea, dar muncea cu drag, căci era pentru mama Ióna și pentru Fira — pe care le iubea el atât de mult! Bucuria și fericirea lor erau culmea bucuriei și fericirii lui. — Un neajuns avusese și el: miliția, dar și acela era într'o vreme numai, că dór nu ține cât viața, ș'apoi toți trec pe aci; iacă o datorie trecătoare.

Bietul Vlad nu mai avusese pînă atunci alte nevoi. Cu gândul curat, cu inima voiósă, viața lui trecea în muncă, în

iubire și în liniște.—Dar în acea noapte eră neliniștit cum nu mai fusese vre-o dată ; aveă un chin în inimă și un neastîmpăr în gând.

— «Răsboiu» își zicea el cu neliniște. Nu mai eră îndoială, îi spusese chiar căpitanul. Răsboiu ! Dar pentru ce să fie atît de chinuitor acest cuvînt ? Abia de auzise c'a fost vre-o dată ca de-un basmu și abia de și putea închipui ce e. Cea ce-î turbura gîndul eră frica că s'a dus liniștea vieții. Și aducea aminte de vorbele Firii : «la răsboiul e rău pentru căți se duc, răsboiul e vorbă rea.»

«Pentru căți se duc» deci el o să se ducă și idea de plecare fu cea d'antîi, care-î turbură gîndul. Așa dar o să părăsescă casa, pe mama Ióna, pe Fira — pe Fira, pe care o iubea el atît de mult — ea, tótă nădejdea vieții și fericirii lui.

Va plecà, și mult timp —... cât timp nu va mai vedé el pe Fira ? Că de ! le-a spus că plécă, nu le-a spus nimeni cînd se vor întoarce și va stà departe... pôte o lună... pôte doué... de ce nu și un an ? Ș'apoi răsboiul e rău pentru căți se duc, adică nu tot atâți se întorc...

Ah ! aveă dreptate Fira, răsboiul e vorbă rea. Va plecà, va trăi departe de Fira, va muri pôte fără a o mai revedé...

Dar, pentru ce e răsboiul ? Pentru ce trebuie să se bată ? Căpitanul spunea că inimiții vor să robescă țara, dar unde sînt inimiții ? Óre lumea nu trăesce tot neturburată ca nainte ? Nici nu s'a auzit de vre o amenințare măcar.

Dar ce putea înțelege bietul Vlad din interesele atît de greú de nemerit ale unei țări ? Cum eră să vadă prin el însu-și unde-î fericirea Patriei ? Abia de scià să citescă și să scrie, de la un dascăl de biserică și cuvîntul Patrie l-auđise la teorie — îi rămăsese neînțeles cuvîntul de la teorie. Cu tóte astea — nu era fără inimă, iubià atît de mult pe ai lui cu cari trăise. Cum eră el să înțelégă nevoile Patriei înafară de nevoile celor ce iubià, cum eră el să iubescă o ființă pe care n'o cunosceà : Patria ?

Iar lumea dormeă în liniște învêlită în lumina blândă a lunii, greerele, vecinic deștept, scârția un cînt abia de a-udít, mereú același — ca un murmur de mulțumire, pe cînd bietul Vlad, bietul copil, stà deștept, cu inima sbuciumată, cu gîndul trudit de nehotărîrea sorții și de nevoile ce de aci înainte aveău să-î turbure seninul trăit și dorit al vieții.

Trecuseră cele trei ȓile ; a doua ȓi trebuia să plece.

— Firo, zise Vlad, nu-mi e atît că plec, de n'ar fi că mă despart de tine și nici nu m'ași gîndi că în răsboiul din cîți se duc, nu se întorc toți, de nu m'ar chinuì amarul că de-oiú muri, nu te voiu mai vedé și veți rămâné singure pe lume tu numai cu mama Ióna. — Veđi, tu, Firo, e bună mama Ióna și nu sciú ce ași face să-o ved mulțumită, dar — Firo, eú pe tine te iubesc cu tótă nădejdea.

Eú n'am alt pe lume de cît pe tine. Măine mă duc.

Nu știu cînd voi veni — de voi veni, dar să ști, Firo, că eu cit voi fi pe lume mă voi gândi la tine.

Am un gând... un gând neclintit, nu ți l-am spus nici o dată — da' ađi.... Firo, de-o vrea Dumneđu să mă întorc am gând să te fac mireasa mea.... vrei tu, Firo ?

— Da, Vlade, vreađ.

— Vrei ? A ! Cit 'mi pare de bine. Atunci fiind-că și tu vrei, vorba noastră să fie sfintă. Firo, jurı tu să rămăi nemăritată pînă voi veni eu.... ori pînă vei ave scire că am murit ?

— Jur, Vlade.

— Dacă-ı așa, jur și eu că de mi-e scris să mă însor, alta pe lume nu voi ave de cit pe tine.

O licărire trecu în inima întunecată a lui Vlad, ca un suris de alinare pe-o față suferindă.

Cînd va veni, gândeă el, Fira va fi mirăsa lui, a lui pentru tot-déuna. Ea a voit, ea a jurat, ea iubita lui, că l va aștepă pînă ce va veni — și de ce să nu vie ? Dór nu e așa de crud răsboiul, mulți se reîntorc — dar póte, cum ziceă mama Ióna, s'or astîmpără lucrurile și n'o mai fi răsboi. O ! da, va veni, va veni, nădăjduia el ; Fira-l așteptă, Fira-l iubesc și cînd va fi reîntors a casă, atunci — o ! atunci... Cât de fericit fu Vlad într'o clipă de gîndire.

(Va urma)

Virgil Broscărescu.

Dintr'o carte veche.

Dorința de a cunoște adevărul e o însușire a spiritului omenesc.

Căutarea și descoperirea adevărului sînt lucrări ale înțelepciunii. Omul care pătrunde mai bine acea-ce este mai adevărat în fiecare obiect, are reputație de cel mai înțelept.

Este dat de natură la tot felul de viețuitoare a ținti spre păstrarea de sine adică a vieții și a trupului său, a se scărbi de ori-ce sēmănă a fi rău, și a căută și a se căpătu de or-ce este trebuincios la ținerea vieții sale ; căutarea însă și meditația adevărului este partea omului numai, care singur se bucură de averea minții ; numai în natura sufletelor noastre se află nemărginita dorința de a cunoște adevărul. De aceia, cînd sîntem slobođi de trebı împovărătore, și de ori-ce grijă, ne dăm la dorința de a ascultă și a învăța ceva nou.

Noi credem, că cunoștința misterelor și minunilor naturii este trebuincioasă la fericirea noastră.

Privim în sine-ne ca un mare merit a fi deosebit prin știință, și dinpotrivă ca un rău și de rușine a nu ști, a ne amăgi, și a fi împinși în rătăcire.

Citorul.

O bătă a strugurilor.

Un profesor de la o școlă de cultura viței, a studiat o bătă ce s'a dovedit acum că bătue strugurii.

Acastă bătă s'a observat întâiu în 1895. Primele semne ale bătăi sînt niște pete foarte neregulate, cari se ivesc pe pelița strugurilor.

In general la început nu se observă de cât o singură pată, pe o mică parte a bobului; apoi apar mai multe pete, une-

ori unite între ele, alte ori răspândite; în fine pelița bobului se turtesce în dreptul petelor și la pipăit bobul nu mai este rotund, aceste pete sînt datorite stricării miezului bobului, lucru ce se pôte ușor constată deschidînd petele cu unghia. Pelița rămîne în general netedă; câte odată însă ea se încreșce și se usucă în dreptul petelor.

Bóbele bolnave adese ori cad de vreme, însă ele pot să rămăe și atárnate la ciorchin. Ori cum ar fi însă, ele trebuiesc considerate ca pierdute. Adese ori într'un ciorchin nu sînt de cât 4 — 5 bóbe atacate, însă une-ori se pot găsi mai multe și în casurile cele mai grele tóte bóbele sînt stricate. Intr'un ciorchin în cari sînt o parte din bóbe stricate, cele sănătóse continuă a se desvoltă în mod normal.

E rar ca toți strugurii de pe butuc să fie atacați și încă mai rar de a găsi mulți butuci vecini ai căror struguri să fie atacați.

Atară de sbărceala bobului, semnul cel mai caracteristic al bătăi este culórea de plumb a bóbelor atacate.

Industria fructelor uscate.

Șpre a asigură întemeierea și în țara noastră a industriei fructelor uscate, d-l ministru de domenii a depus în Camera deputaților următorul proiect de lege însoțit de o scurtă expunere de motive :

În momentul cînd se cere un sacrificiū de la proprietarii de livezi prin înființarea impositului pe țuică, am creșut că este oportun a se da unei alte industrii isvorite tot din cultura livezilor, — o încurajare cum în alte țări, independent de împrejurări fiscale ca acele de la noi, s'a creșut nimerit a se da.

Industria fructelor uscate e de natură a da cultivatorilor beneficii însemnate. După cum se întimplă și aiurea, țărani care s'ar dedă la această industrie, ar pute și la noi obține un beneficiu net la hectar, adesea-orī mai mare de cît cel procurat prin fabricațiunea țuicei.

În afară de acesta, experiența a dovedit aiurea că o asemenea industrie se pôte creă ușor, și s'a putut desvoltă în unele țări prin mijlōce analōge cu cele propuse în alăturatul proiect de lege pe care-l supun aprobării domniilor-vōstre.

Proiect de lege.

Art. 1. — Pentru încurajarea industriei de fructe uscate, ministerul agriculturii, industriei și comerțului este autorizat a face comunelor și particularilor avansuri de bani în condițiunile specificate în prezenta lege și pînă la limita sumei înscrisă în bugetul anual al Statului.

Art. 2. — Aceste avansuri se vor da acelor cari, de la data promulgării lezei de față, vor instală și pune în funcțiune cuptōre pentru uscarea fructelor. Avansurile vor pute atrage pînă la 60 la sută din valōrea cuptōrelor instalate.

Art. 3. — Materiile aduse din străinătate pentru facerea cuptōrelor sînt scutite de taxe vamale.

Art. 4. — Restituirea către Stat a avansurilor se va face fără dobândă, în 7 rate anuale egale, — cu începerc din momentul expirării celui dintăi an de la data acordării lor, — socotindu-se, însă, o dobândă de 5 la sută pe an pentru timpul de întăzriere.

Art. 5. — Condițiunile prin cari se vor face avansurile, se vor stabili printr'un regulament special, alcătuit de ministerul agriculturii, industriei și comerțului și sancționat prin înalt decret regal.

UN CUVÎNT

Legea rămăne lege. Nimic nu pôte fi mai pre sus de ea

S O M N A M B U L I I

Sînt  omeni bolnavi de nervi cari dac a iși fixeaz a timp mai îndelungat privirea la un obiect str alucitor, cad în somn hipnotic. Am cunoscut nu un singur om, care în mod spontan a primit ac est a înclinare. S'a uitat în s ore, a admirat luna, sau privind timp mai lung un obiect str alucitor, de exemplu un orologi  de aur, lingură de argint, o lumină aprinsă, îndată l-a cuprins o ametelel  particulară, ast-fel că în urmă a adormit. Am dat și de alții cari în ac est  stare de somn, umblau în dr apta și st nga, ba au fost și de aceia, pe cari cu o lumină aprinsă, ținută înaintea lor, îl puteam conduce în orice direcțiune — ei urmau orbesce am gitoarea  nviatare a razelor luminei.

Am dis că urmau orbesce. Asta o înțeleg aș , că au urmat pe omul care ținea lumina, p n  ce li se pune  în cale o plecid  esențială.

Un om care se află în stare hipnotică, p te să umble în dr apta și st nga cu mai multă siguranță, de c t omul trez și e capabil a-și ține echilibrul corpului mai bine de c t cel mai dibaci  jucător pe funii.

Care p te fi explicația acestui fenomen?

Omul care d rme nu e expus la diferitele  nriurinte din afară ca omul trez, pentru-că numai acel organ al său lucrez  care e sugerat. Cine umblă pe virful casei — ca somnambulul — n'aude, nu simte și nu și îndréptă atențiunea spre alt-cev , de c t să-și păstreze echilibrul corpului, ca să observe și să vadă acele puncte proeminente, cu al căror ajutor se p te ține în echilibru. Firesce că în aparență îndeplinesce o producțiune ce-ți ridică perii în cap, în realitate însă face toți pașii săi cu o miraculoș  prevedere și precauție, neinteres ndu-se de acele influențe exterioare, cari în stare de trezie l-ar abate atențiunea și l-ar turbură concentrarea simțului și cugetului său într'o singură lucrare. Aș  de exemplu somnambulul pe care îl am gesce strălucirea unei lumini, nu vede, nu simte alt-cev , de c t strălucirea care îl atrage și l captiv z .

Ce se dice despre  omenii hipnotizați, se p te susține și despre somnambuli, cari fac excursii în noaptele cu lună. Lunaticul nu e alt-cev , de c t un bolnav comun de nervi, care sub influența luminei și a razelor lunei cade în hipnos . Iar dacă a ajuns în asemenea stare, tot ast-fel p te umblă încóce și încolo ca și omul pe care l-am adormit în mod artificial.

E pe deplin adeverit  credința poporului că nu este  ertat a strigă către un somnambul și e periculos a-l chem  pe nume. Somnambulul care se deșteptă fără veste, e at t de ameiț, încurcat și inconștient ca și unul ce se deșteptă din hipnos , fără a fi fost sugerat în deajuns.  n asemenea situațiune firesce că ușor iși pierde echilibrul și se pr v lesce din înălțimea ameițitoare.

Se p $\acute{o$ te \acute{i} nt \acute{a} mpl \acute{a} \acute{s} i aceea c \acute{a} somnambulul dup \acute{a} c \acute{a} t-v \acute{a} timp — dac \acute{a} nu p $\acute{o$ te urm \acute{a} luna, care \acute{i} naint \acute{e} z \acute{a} mere \acute{u} pe bolta cer \acute{e} s \acute{c} \acute{a} — se cob \acute{o} r \acute{a} de sine din \acute{i} n \acute{a} l \acute{t} ime \acute{s} i re \acute{i} ntorc \acute{e} ndu-se \acute{i} n odaia sa de dormit, se desbrac \acute{a} din nou, se culc \acute{a} \acute{s} i ad \acute{o} rme, ast-fel c \acute{a} a doua \acute{d} i nu scie nimic despre cele ce s' \acute{a} u \acute{i} nt \acute{a} mplat cu sine. Dar ar fi o exagerare a afirm \acute{a} c \acute{a} somnambul \acute{i} \acute{i} fi aleg cu predilec \acute{t} ie ca scen \acute{a} a excursiunilor lor v \acute{i} rfurile caselor. Ei se preumbl \acute{a} mai adese-or \acute{i} pe caldar \acute{a} mul neted al stradelor.

Acum e \acute{i} ntrebarea, cum se explic \acute{a} particularit \acute{a} țile soiului al doilea de somnambul \acute{i} ? Pentru ce scri \acute{u} , vorbesc \acute{s} i lucr \acute{e} z \acute{a} \acute{i} n somn?

R \acute{e} sponsul nu e gre \acute{u} nici la ac \acute{e} st \acute{a} \acute{i} ntrebare. S \acute{i} nt \acute{o} men \acute{i} —s \acute{a} , ad \acute{o} g \acute{a} m : \acute{o} men \acute{i} nervo \acute{s} i — car \acute{i} privind fix \acute{i} nainte-le \acute{o} re \acute{i} ntreg \acute{i} medit \acute{e} z \acute{a} asupra unei teme, o pun \acute{i} naintea mese \acute{i} lor de scris, o fac \acute{s} i \acute{i} n pat, \acute{i} nainte de a dormi. In vr \acute{e} me ce- \acute{s} i fix \acute{e} z \acute{a} ast fel privirile, \acute{i} n aparen \acute{t} \acute{a} dormit \acute{e} z \acute{a} , \acute{i} n fapt \acute{a} \acute{i} ns \acute{a} se hipnotis \acute{e} z \acute{a} ei pe sine. \acute{S} i \acute{i} n ac \acute{e} st \acute{a} stare, care nu se p $\acute{o$ te numi dormire normal \acute{a} , \acute{i} fi \acute{t} es mai departe cugetarea, pe care de alt-fel ei \acute{i} n \acute{s} i \acute{s} i \acute{s} i- \acute{a} u suggerat-o. Scri \acute{u} , citesc, lucr \acute{e} z \acute{a} , \acute{i} ns \acute{a} mai perfect \acute{s} i mai punctual ca \acute{i} n starea da trezie. Pentru ce? Pentru-c \acute{a} \acute{i} n lini $\acute{s$ te perfect \acute{a} \acute{s} i neturburat \acute{a} prin nimic facultatea lor se concentr \acute{e} z \acute{a} \acute{i} nt \acute{r} 'o singur \acute{a} lucrare, pe care o s \acute{a} v \acute{i} r \acute{s} esc, \acute{s} i de aci provine c \acute{a} lucrul unui om cufundat \acute{i} nt \acute{r} 'o ast-fel de autohipnos \acute{a} , adese-or \acute{i} e at \acute{a} t de perfect.

C \acute{a} nd ast-fel de \acute{o} men \acute{i} bolnav \acute{i} de nerv \acute{i} — pentru c \acute{a} cei ce lucr \acute{e} z \acute{a} ast fel s \acute{i} nt f \acute{a} r \acute{a} \acute{i} ndoial \acute{a} bolnav \acute{i} — \acute{i} fi ispr \acute{a} vesc lucrurile sugerate, atunci f \acute{a} r \acute{a} nici o deosebit \acute{a} emo \acute{t} ione trup \acute{e} s \acute{c} \acute{a} s \acute{a} u suflet \acute{e} s \acute{c} \acute{a} cad \acute{i} n somn natural \acute{s} i a doua \acute{d} i nu sci \acute{u} nimic despre cele \acute{i} nt \acute{a} mplate s \acute{a} u — \acute{s} i acest cas e mai des — se de \acute{s} tept \acute{a} dup \acute{a} autosuggeriunea ispr \acute{a} vit \acute{a} \acute{s} i adorm numai mai t \acute{a} r \acute{d} i \acute{u} . Dar nici ace $\acute{s$ tia nu sci \acute{u} despre cele \acute{i} nt \acute{a} mplate, pentru-c \acute{a} \acute{i} n timpul de \acute{s} tept \acute{a} r \acute{i} i con \acute{s} ciin \acute{t} \acute{a} lor nu e pe deplin clar \acute{a} , ci turburat \acute{a} , s \acute{a} u \acute{i} n cazul cel mai bun \acute{i} ntunecat \acute{a} .

(Telegraful Rom \acute{a} n)

BIBLIOGRAFIE

A ap \acute{a} rut *Luzul* din punctul de vedere al economiei rurale de V. S. Moga. E o cuv \acute{i} ntare \acute{t} inut \acute{a} \acute{i} n \acute{d} ia de 25 Martie a. e. la \acute{s} c \acute{o} la normal \acute{a} a societ \acute{a} ții pentru \acute{i} nv \acute{e} ț \acute{a} tura Poporului Rom \acute{a} n cu oca \acute{s} ia serb \acute{a} r \acute{i} i patrolui ei.

* * *

Morala creștin \acute{a} pentru trebuin \acute{t} \acute{a} șc \acute{o} lelor secundare de Haralambie Dumitrescu, profesor la gimnasiul din C \acute{a} mpu-Lung.

* * *

Ma \acute{i} multor seminaris \acute{t} i : *Apostolul* apare o dat \acute{a} pe s \acute{a} pt \acute{a} m \acute{a} n \acute{a} . Costul e de 6 lei anual \acute{s} i 4 lei pentru 6 luni. Redac \acute{t} ia \acute{s} i Administra \acute{t} ia str. Teilor No. 124.

Sfaturi pentru sănătate.

V.

PENTRU CE BEM APĂ?

mul nu p^ote trăi fără apă. Acesta este convingerea omului după cîte învață din observarea vieții lui, fără să fi citit în vre-o carte. Cel mai de căpetenie folos al apei este că ne potolește setea. Și cât preț pune săténul pe o apă bună de b^eut! El socotesce că cel mai mare bine ce p^ote face omul pentru pomenirea sufletului este să sape o fântină. Care trecător o bé, o să zică: dumnezeu să-l erte și să i fie țărina ușoră cui a lăsat fîntina acesta!

De ce are omul nevoie să bea apă? Pentru-că în sângele lui este apă; în măruntaele lui apa se mișcă și îm^oie materiile cari hrănesc corpul. In fie-care și însă se dá afară o bună parte din apa ce se află în om. Cum o dăm afară? Cînd r^esuf^lăm, în aerul care ese din plămâni se cuprinde apă în formă de aburi. Cînd asudăm, ese prin porⁱ apă. Tot asemenea cînd scuipăm, cînd v^ersăm lacrimi, cînd urinăm. Va să zică, prin t^ote aceste chipuri, apa care a fost în noi se duce.

Trebuie decⁱ s'o înlocuim. Iată dar că nevoia ne silesc să bem.

O să mă întrebați: cită apă trebuie să bea cine-va? R^es-punsul este ușor: Nicⁱ multă, nicⁱ puțină. S'a socotit că omul dá afară pe și cam 3600 de grame; ar urma decⁱ că tot a-tita apă trebuie să și bea. Cantitatea variază însă după împrejurări, căci vara este sciut că beⁱ mai multă apă de cît iarna, pentru că asuđi mai mult; cînd stai t^otă ziua și nu lucrezi nimic, pierđi mai puțină apă; dac^a te afli într'un loc uscat, beⁱ mai mult de cît dac^a te afli într'un loc umed. A-fară de ac^esta, beⁱ mai multă sau mai puțină apă după felul de hrană: dac^a te-vei îndop^a cu pastramă ori cu pesce să-rat, negreșit că o să beⁱ mult.

In termen mijlociu, se recomandă cam dou^e kilograme de apă pe și (în 24 de c^esuri).

Să vedem acum ce fel trebuie să fie apa bună de b^eut.

Radu.

ȚINEȚI MINTE

Orⁱ-ce om are în el ceva bun, care p^ote să ajungă minunat prin înv^eț și prin bune obiceiuri.

Diņ „Monitorul Oficial“

Toți cetățenii datorî sîntem să ne supunem legilor țării. Aceste legi se fac de deputați și de senatori, aleși de noi, și se pun în aplicare de către miniștri.

O lege nu capătă putere ca să fie ascultată de omenî pînă nu se publică în «Monitorul oficial,» dupe ce M. S. Regele a iscălit-o. Punerea iscăliturii capului statului se numește sancționare; iar publicarea în «Monitor» se numește promulgare.

Fîind-că mulți cititori ne-au cerut să dăm și noi cele-ce se discută în Adunările făcătoare de legi, am socotit că cel mai nemerit lucru este să resumăm după legile votate, căci acestea interesază mai mult.

In sesiunea extra-ordinară ce s'a sfârșit acum s'au votat mai multe legi.

I. Legea Salinelor.

Cu începere de la 1 Aprilie 1901, statul nu va mai scôte sare din salinele (ocnele) de la *Doftana* (jud. Prahova) și *Ocnele-Mari* (jud. Vâlcea).

Aceste saline vor putea fi întrebuințate la exploatare industriale. Regia Monopolurilor Statului va pute să le dea la particulari cu chirie, — însă cu incuviințarea consiliului de miniștri.

II. Legea pentru hîrtia de țigară.

Se scie că prin legea de la 17 Martie a. c. s'a stabilit monopolul statului pentru hîrtia de țigară.

Acum, pentru nevoile statului, guvernul a căpătat autorisarea de la Parlament să cedeze unui sindicat (asociație, tovărășie) de bancheri produsul monopolului hîrtiei de țigară pe timp de 12 ani și 7 luni.

Bancherii dau 12.150.000 mărci (o marcă e ceva mai mult ca un franc) în trei rate, pînă la finele anului 1901.

Bancherii vor luă pe an 2.128 600 lei; iar dacă va eși câștig mai mare, atunci se va împărți pe din două între stat și bancheri.

(Va urma).

Cronica Săptămâniî.

— Sesiunea adunărilor legiuitoare, deschisă la 25 Septembrie, s'a închis la 7 Octombrie 1900 printr'un mesagiu regal. In această vreme, ele au lucrat pentru îmbunătățirea financelor statului.

— S'a publicat în «Monitorul oficial de la 7 Octombrie: regulamentele casei de asigurare în potriua daunelor de grindină, incendiu și inundații și al casei pentru premii și pentru avansuri cultivatorilor de tutun.

— D-l C. Arion, ministrul instrucțiunei publice, luând un concediu de 4 săptămâni, îi va ține locul d-l Carp, președintele consiliului de miniștri. De asemenea d-l Marghiloman, ministru de ex-

terne, luând un concediu de 15 zile, va fi suplinat de d-l T. Maiorescu, ministru de justiție.

— Cinci sute de școle rurale, frecventate de un număr mic de elevi, vor fi preschimbate în școle de cătun. Economii realizate se vor ridică la 300.000 lei.

— Sondagiile făcute pentru păcură în jud. Bacău, au dat rezultate minunate. S'a constatat că producția de-acolo va fi mai superioară chiar celei din Muntenia.

— D-l Ministru al Instrucțiunii a hotărât înființarea unui mare atelier de croitorie, lingerie, etc., în care să lucreze absolventele școlilor profesionale. Plata lucrătorilor se face din prețul lucrurilor vândute sau lucrate. Ar fi de dorit ca asemenea ateliere să se înființeze în toate orașele mari ale țării.

— S'a comunicat directorilor școlilor secundare, să perceapă taxele școlare astfel: 42 lei anual pentru elevii din cele 4 clase inferioare și 72 lei pentru cei din cursul superior. Se va scuti însă elevii lipsiți de mijloace. Din acei bani se vor angaja repetitori pentru partea literară și științifică.

— Consiliile județene convocate pe ziua de 15 Octombrie se vor ocupa între alte chestiuni și cu cea privitoare la mijloacele pentru combaterea pelagrei, bătă grozavă care s'a întins atât.

— A fost adusă în țară statuia lui Mircea-cel-Bătrân, care e o parte din monumentul de la Tulcea.

— Țarul Rusiei era să fie zilele trecute prada unei urzeli anarhiste. Într'un tub, care trecea printr'un tunel, pe unde avea să treacă trenul cu țarul, anarhiștii pusese dinamită. S'a descoperit însă la vreme și așa viața țarului a fost scăpată. Unul din anarhiști a fost prins.

— La Roma a fost în noaptea de 10 Octombrie o furtună teribilă. A căzut o grindină de mărimea portocalei.

— Intre Anglia și Germania s'a încheiat un tratat cu privire la chestiunea împărțirii Chinei. Cele 2 puteri vor lucra în înțelegere, căutând a se păstra neatinsă întregimea teritorială a Chinei. Vor lucra pentru deschiderea porturilor de la fluviu și de pe coaste pentru toate națiunile. Tratatul s'a comunicat tuturor puterilor mari și are mai ales de scop de a împiedeca pe vre-o putere de a se gândi la împărțirea Chinei. De alt-fel împăratul Chinei a și comunicat că primesce să încheie pace cu puterile europene.

— În Transvaal se urmărește lupta Englezilor pentru cucerirea acelei țări. Căpeteniile burilor, cu toate succesele englezilor nu șovăesc ca să continue lupta pentru neatârănare. Buriile taie comunicațiile dușmanilor cu teritoriul portugez și cu Natalul, pe când un alt șef bur s'a așezat lângă Kimberley, amenințând cu o nouă înconjurare.

Președintele Transvaalului și-a părăsit țara și vine în Europa să stăruiască pentru pace împreună cu comisiunea anume trimisă.

Loteria Casei naționale din Sibiu.

Duminică 8 Octombrie la orele 10 a. m. în fața unei comisiuni oficiale s'au tras câștigurile losurilor «Casei naționale».

Principalul câștig în valoare de 10.000 corone l-a câștigat „Asociațiunea pentru literatura și cultura poporului român” cu losul No. 28.621.

Cele-lalte câștiguri au fost conform listei ce urmăze:

Câștigul în valoare de 3000 l-a câștigat losul No. 2558.

Câștigurile în valoare de câte 1000 cor. le-au câștigat losurile N-rii 13.705 și 93.605.

Câștigurile în valoare de 500 cor. le-au câștigat losurile N-rii 15.236, 35.321, 67.693, 3.381 și 60.578.

Câștigurile în valoare de 200 cor le-au câștigat losurile N-rii 66.283, 43.617, 5.798, 41.385, 44.147, 27.760, 86.509, 87.983, 11.819 și 8.645.

Câștigurile în valoare de 100 cor. le-au câștigat losurile N-rii 97.023, 4.929, 64.713, 9.868, 4.386, 46.851, 95.542, 40.744, 23.790 și 30.586.

Câștigurile în valoare de 75 cor. le-au câștigat losurile N-rii 62.146, 66.750, 59.016, 92.543, 46.350, 65.354, 21.741, 43.474, 66.971, 99.150, 85.055, 53.185, 59.395, 52.206, 23.188, 82.361, 94.478, 74.148, 62.966 și 64.660.

Câștigurile în valoare de 50 cor. le-au câștigat losurile N-rii 36.780, 33.488, 17.658, 93.732, 76.252, 46.959, 12.079, 17.339, 85.996, 79.079, 37.560, 57.986, 14.482, 7.334, 12.203, 11.651, 42.430, 30.667, 90.044 și 99.376.

Câștigurile în valoare de câte 20 cor le-au câștigat losurile N-rii. 32.690, 89.357, 25.001, 89.735, 92.106, 61.111, 91.222, 91.530, 69.009, 43.064, 23.867, 22.820, 6.411, 83.757, 99.730, 94.811, 72.351, 54.593, 13.953, 52.285, 60.371, 14.097, 43.178, 429, 98.611, 99.461, 58.755, 59.114, 28.993, 55.388, 60.899, 28.877, 86.061, 5.278, 15.361, 87.375, 26.027, 93.026, 65.217, 67.854, 86.103, 73.768, 68.055, 7.183, 2.439, 2.879, 90.399, 39.516, 78.683 și 67.817.

Câștigurile în valoare de cite 10 cor. le-a câștigat losurile N-rii 8.333, 7.046, 48.661, 26.015, 69.332, 90.869, 97.293, 81.565, 49.671, 43.118, 8.970, 88.040, 6.463, 2.040, 54.039, 41.443, 55.978, 82.535, 55.456, 44.541, 47.677, 82.087, 15.816, 76.362, 13.931, 12.743, 12.735, 97.391, 70.675, 32.901, 60.143, 25.084, 73.491, 97.203, 32.519, 74.804, 26.808, 76.498, 14.108, 42.186, 66.397, 79.238, 93.701, 27.662, 11.012, 23.882, 80.793, 25.522, 94.006, 9.680, 97.314, 12.42.458, 38.673, 2.102, 5.394, 83.395, 67.528, 99.310, 28.926, 43.313, 65.736, 97.923, 7.118, 13.579, 58.589, 64.895, 9.420, 39.828, 23.599, 94.762, 36.556, 69.769, 39.490, 22.277, 28.316, 78.131, 14.307, 23.948, 24.554, 7.132, 82.203, 84.631, 2.913, 24.563, 79.525, 85.848, 77.741, 42.970, 45.900, 75.183, 73.693, 36.241, 82.045, 50.484, 42.681, 50.068, 63.973, 5.318 și 42.917.

INFORMAȚIUNI

Societatea Geografică Română a obținut la Expoziția de la Paris medalia de aur pentru lucrările ei geografice.

D I I. Floru, profesor de istorie la liceul sf. Sava, a fost numit inspector școlar al învățământului primar circumscripția Bucuresei în locul d-lui T. Speranță, demisionat.

Tragerea loteriei Societății corpului didactic din jud. Bacău s'a amânat pentru ziua de 27 Decembrie 1900.

D-l Ión Teodoru institutor în Bucuresei a fost numit Revisor școlar

al Județului Tecuci. Cunoscută fiind activitatea d-lui Teodoru ca și competența sa în ale școlii, alegerea a fost din cele mai nemerite.

* * *

Intre 25 Octombrie și 1 Noiembrie va apare «Străin în țara lui,» roman de d-l N. R. Niger, în care se studiază cestiunea țărănească în Moldova și chipul cum s'ar puté îmbunătăți traiul sătenilor.

MULȚUMIRI

D-l Iôn Cruceanu, dirigintele școlii din Șerbănești, Comuna Liesci, plasa Bêrlad Nicoresci, județul Tecuci, aduce mulțumiri prin publicitate d-lor Atanase Philipide și Eane Vârduca administratorii proprietății Șerbănești, pentru că a bine-voit a dăruî școlii, primul 8 lei și secundul 5 lei, spre a se pune în rame tablourile «Familia Regale». Fapta d-lor merită totă lauda.

Primăria orașului București.

PUBLICAȚIUNE.

Pentru ca listele electorale ale Capitalei pe anul viitor 1901 să fie cit se pôte mai exacte, Primăria a hotărît să începă mai de timpuriu lucrările pentru alcătuirea acelor liste.

Tot de-odată aduce la cunoștința tuturor că ori-ce cereri referitoare la înscrieri ștergeri și rectificări în liste se pot adresa chiar de acum.

Cererile sint scutite de timbru, pe baza legii electorale; ele vor fi însoțite de actele pe baza cărora se motivéză cererea.

Primar (ss). I. Bărbătescu

Secretar general (ss) I, Popescu.

Octombrie, 1900.

No. 41003

3678 A

Școla de artă ceramică din Târgu-Jiu.

Se aduce la cunoștința generală, că s'a înființat în orașul T-Jiu, cu autorisația și subvenția onor. Minister al Instrucțiunii publice o *Școlă de artă Ceramică* (olărie artistică, porțelanărie, pictură și sculptură). Școla va cuprinde două secțiuni, a) secția elementară, b) secția artistică.

În cea dintîi se primesc școlari absolvenți a școlii primare precum și cu una sau două clase secundare. În secția artistică se primesc numai absolvenți a 4 clase secundare și excepțional cu 3 clase secundare, cari posed un talent vădit în desemn.

Cursul secției elementare va dura 3 ani, a celei artistice 2—3 ani.

Doritorii de a intră în această școlă se pot înscrie la direcțiunea gimnasiunului din T.-Jiu de unde se pot luă și informațiunile necesare.

Numărul locuitorilor disponibili fiind limitat, doritorii să grăbescă cu înscrierea.

Corpul profesoral e compus din d-nii: A. Diaconovicî, I. Wirnstl, I. Moșil, Ștef. Bobancu, I. Popescu-Voitești, St. Ciucianu, un maestru ceramicier și un ajutor.

MICA PUBLICITATE

Cu 5 bani cuvîntul, iar pentru anunțurile cu un număr mai mare de cuvinte, de la 50 în sus, prețul pentru fie-care cuvînt este numai de 4 bani.

Textul pentru pregătirea lecțiilor, de Eugen Tîsescu învățător, elegant lucrat.

Pentru institutori. . . . lei 3,50
» înveț. pe cursuri. » 3,50

Adresați comanda însoțită de cost, plus 50 bani porto, domnului Eugeni Tîsescu, Bacău.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, București. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbusti, Plante urcătoare, Brați, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

Direcțiunea generală a postelor, telegrafelor și telefonelor. Se aduce la cunoștința generală că, cu începere de la 1 Octombrie a intrat în vîgore noile taxe telefonice, cari sînt simțitor reduse față de cele actuale.

Costul abonamentului anual, pen-

tru posturile instalate la domiciliu, este de lei 100 anual. În localurile unde abonații își exercită o profesiune, 150 lei anual. Pentru hotelurile, restaurante, cafenele și localuri de consumațiune, 200 lei anual. Taxa pentru instalare de 150 lei, care se plătește odată pentru tot-d'a-una, poate fi achitată și în rate : 50 lei odată cu cererea de instalare, 50 lei după 3 luni, și restul de 50 lei după alte 3 luni. Taxele de abonament pot fi plătite anual, semestrial și chiar trimestrial, dacă acesta este dorința abonatului, care e rugat a o arăta în declarațiunea de abonament, pe care o va adresa d-lui diriginte al oficiului telefonic. Formulare «Declarațiuni de abonament» se pun gratis la dispozițiunea celor interesați în toate oficiile telegrafo-poștale din orașele unde există o rețea urbană.

DIRECȚIUNEA.

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde efțin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95
» » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95
» » cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95

Ghete de lack pentru salon cu elastic și șirete, 12,95, 11,95

de lack întregi, 14,95, 13,95

» » facon Klappe, 15,95

» » pentru d-niofiț, 14,95, 13,95

» » cu nasturi, 15,95, 14,95

» chevr. cu elastic. 15,95, 14,95, 13,95
» » nasturi, 16,95

Ghete color. simple, 13,95, 12,95

» » besetură, 14,95, 13,95

» » șirete, 14,95, 13,95, 12,95

» » nasturi, 14,95, 13,95

» » piele rus. 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

De gems, 10,95, 9,95, 8,95

chevreaux american, 9,95

» » franțuzesc, 12,95

» color. 11,95, 10,95, 9,95, 8,95

» piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

De gems, 9,95, 8,95, 7,95

» chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95

» » ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95

» » High-Liffe, 16,95

» color. 12,95, 11,95, 10,95

» » High-Liffe, 15,95, 14,95

» » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95, 5,95, 4,95.

Ghete pentru băieți, fete și copii

Pentru băieți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95

» fete 6,95, 5,95, 4,95

» copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Nu mai la toate sezónele se póte găsi încălțăminte bună și cu prețuri fabuloase de efține.

Magazinul la toate Sezónele lângă Poliția. București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea scđăgămint de 5% din prețurile însemnate, prezentănd cuponul.

Cereți, prin o carte poștală adresată **C. Datculescu**
117, Victoriei, București

NOUL CATALOG

Pentru toamna 1900 și primăvara 1901 ce se trimite franco și gratis

AL

CELEI MAI MARI PEPINIERE DIN ȚARĂ DE ARBORI & ARBUȘTI

De la Slobozia-Galbenu, jud. R.-Sărat, a lui C. C.

DATCULESCU Proprietar-Cultivator.

Comenzile de arbori altoiți și de umbrire

ce se transmit ferm din August beneficiază de un *rabat însemnat*. Avis persoanelor ce doresc mari cantități!

Vegetațiunea imenselor cantități de arbori și arbuști de tot felul ce posedă Pepiniera Datculescu, anul acesta, e de o exuberanță așa de mare, cum nu s'a mai vădut.

Mai multe persoane se pot asocia a lua *de odată* o mare cantitate de arbori spre a beneficia de *prețul redus pe mie*, și de transportul eficient când se transportă vagoane complete.

OFERTE FÔRTE AVANTAGIÔSE

80.000 Perii disponibili, altoiți pe perii sălbatici și pe gutul. adică 20.000 altoiți de un an de la 1 m. la 1 m. 20 înălțime cu prețul de 80 bani bucata, suta 70 lei, iar mia cu lei 600.

40.000 altoiți de 3 și 4 ani piramide formate și desvoltate, înălțime de 1 m. 50 la 2 m. 50, bucata 1 leu 20, suta cu lei 90, iar mia cu lei 800, și numai în ales și etichetați.

60.000 Merii disponibili *altoiți pe merii sălbatici*, adică 10.000 altoiți de un an de la 1 m. la 1 m. 20 înălțime, cu prețul de 80 bani bucata, suta 70 lei, iar mia cu lei 600.

50.000 altoiți de 2 și 3 ani, înălțime de 1 m. 60 la 2 m. 20 cu coróna frumos desvoltată sus, bucata 1 leu 50 bani, suta cu lei 100, iar mia cu lei 900 și numai în ales și etichetați.

15.000 Arțari Americani

înălțime de 2 m. 50 la 3 metri, coróna sus frumósă. Vigóre fără sémân.
1,40 bucata. 120 lei suta. **1000 lei mia.**

15.000 Frasinii excelsior (înălțat)

inalți de 2 m. 50 la 3 metri. Coróna sus frumósă. Vigóre mare.
1,40 bucata, 120 lei suta, **1000 lei mia.**

200.000 Salcâmi obicinuiți

nealtoiți, de un an pentru *gard viu* etc. cu următoarele prețuri: I-a alegere de 1 m. la 1 m. 20, suta lei 5, iar mia lei 40.

II-a alegere de la 60 la 99 cent. suta lei 4, iar mia lei 30.

10.000 Salcâmi nealtoiți pentru hotare

de 2 ani, inalți de 1 m. 80 la 2 m., lei 12 suta, iar mia 200 lei.